

Een merkwaardig weerzien op „DE BEER”

Door G. L. Ouweneel

Een eindeloze modder- en zandvlakte strekt zich rondom uit waarin draglines, zandzuigers en stapels buizen alleen de onwezenlijkheid van het schouwspel accentueren. De wandelaar vraagt zich af wat hem er toe bewogen heeft nogmaals hier heen te gaan: het is toch bekend dat deze troosteloosheid hem hier te wachten staat. Was het de ietwat melancholische septemberdag? Of die sterke najaarstrek van gisteren, die óók vroeger hem altijd hier heen dreef? Mogelijk beide. Hij had de laatste dagen weer dat onharmonieuze gevoel in zich, dat hem wel meer omstreeks deze tijd besprongen had: een vreemde mengeling van gevoelens, die zich uitte in een haast dwingende wil het verleden terug te zoeken en opnieuw te beleven.

De eenzame zoeker naar herinneringen kijkt hier echter tevergeefs uit naar aanknopingspunten. Een egale grijze massa heeft de gehele vroegere afwisseling aan valleien, strandvlaktes, ruigten en plassen tot een doodsheid zonder oorsprong genivelleerd. De toren van Brielle en ginds, ver vooruit de bakens van de Zuidpier zijn het enige bewijs dat hier eens De Beer lag.

Het kijken over zee geeft troost. Ver weg klinkt het „starriet” van een troepje langstreckende *grote sterns*; er zijn kennelijk ook jonge vogels tussen. De man realiseert zich met enige verbittering, dat er tenminste nog ergens deze zomer *grote sterns* groot gebracht zijn. Dit water, waarlangs hij nu loopt, kon twee jaar geleden reeds geen voedsel meer bieden aan de *sterns* die toen een laatste kans wilden benutten om nog éénmaal hun jongen op deze plek groot te brengen.

Het strand geeft een zekere voldoening; dáár ligt zowaar nog steeds die bijzonder gevormde boomstam, waarvanaf hij zeker tien jaar geleden een *slechtvalk* opjoeg die bezig was een *wintertaling* te kroppen. En hier, op deze hoogte toen die *grote jager*. Dáár zat toen die . . . Iedere meter heeft zijn herinnering, een eindeloze drom vogels trekt nog éénmaal voorbij.

Vanaf Roozenburg nadert een eskader vliegtuigjes. Deze middag wordt weer een groot bedrijf geopend en de maatschappij laat geen middel onbetuigd om deze triomf aan den volke te verkondigen.

De zwerver nadert de Zuidpier van de Waterweg. Tot zijn verrassing ligt bij de pier nog een onaangetast hoekje van enkele tientallen meters met

raket, alsem en zeekraal. Dit is werkelijk het allerlaatste van het eertijds zo roemruchte duingebied, dat eeuwen nodig had om te ontstaan en slechts zo luttel aantal jaren om te verdwijnen. „Tjie-lu-ie”, „Tjie-lu-ie” hoort hij ergens ver weg. Wanneer er ooit een kreet beantwoordt aan iedere aandoening van verlangen, indruk of herinnering dan is het de roep van de *zilverplevier*.

Over de Waterweg nadert de „Rotterdam”. De oliemaatschappij, die vanmiddag haar raffinaderij opende, heeft met een royaal gebaar het vlaggeschip van de Nederlandse vloot afgehuurd, teneinde met haar relaties op de Noordzee deze nieuwe „stap vooruit” te vieren. Het is onmiskenbaar een indrukwekkend schouwspel. Met de kijker kan hij haast de gezichten van de feestgangers aan boord onderscheiden.

Eensklaps trekt een beweging tussen „het laatste stukje groen” op de voorgrond zijn aandacht. Hè? Wat was dat? Het leek wel . . ., maar dat kan toch haast niet! Het is echter geenszins een vergissing. Het is er wel degelijk één: Lahol. De man loopt een eindje het veld in en gaat rustig in de buurt van de vogel zitten, de *morinelplevier* die, als in vroeger jaren, ook nu deze plek weet te vinden op zijn reis naar het zuiden. Nu en dan staakt de vogel het fourageren en ziet schuin omhoog naar de man die hem langzaam volgt. Wanneer Lahol eindelijk vindt dat deze hem te dicht nadert, vliegt hij met een bijna vrolijke triller op en verdwijnt over het al schemerende strand.

Glimlachend staat de man op en begint opgewekt aan de lange wandeling terug.

. Het adres van de schrijver luidt: G. L. Ouweneel, Voordonk 11, Rotterdam 24.